

prof. Karol Ferfecki
Wydział Kompozycji, Interpretacji, Edukacji i Jazzu
Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego
w Katowicach

Katowice 01.03.2019

████████████████████
████████████████████
████████████████████
████████████████████
████████████████████

Zleceniodawca recenzji:

Akademia Muzyczna im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu – Wydział Instrumentalny, pismo z dnia 30.01.2019 roku, zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm. w Dz. U. 2017 poz. 1789 i w Dz. U. 2018 poz. 261).

Dotyczy:

Uchwały nr 46/II/2017/2018 Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 21.05.2018 roku w sprawie:

wyznaczenia recenzenta – prof. dr. hab. Karola Ferfeckiego – Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, w przewodzie doktorskim na stopień doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka Pana mgr. Dawida Kostki.

W świetle art. 6 ust. 1, 3 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65. poz. 595, z późn.zm.) Rada Wydziału posiadała uprawnienia do prowadzenia przewodu doktorskiego na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

Na posiedzeniu w dniu 21.05.2018 w sprawie wyznaczenia recenzenta w przewodzie doktorskim mgr. Dawida Kostki liczba uprawnionych do głosowania członków Rady wynosiła **21 osób**.

Obecnych było **15** członków Rady.

W głosowaniu tajnym oddano **15** ważnych głosów:

15 za wyznaczeniem recenzenta.

Głosów przeciwnych i wstrzymujących się nie było.

Do nadesłanego mi przez przewodniczącą Rady pisma sygnowanego datą 30.01.2019 roku, informującego o wyznaczeniu mnie na recenzenta pracy doktorskiej Pana mgr. Dawida Kostki pt. „**Gitarystyka jazzowa w aspekcie współczesnych środków wykonawczych na przykładzie kompozycji własnych**” została dołączona następująca dokumentacja:

1. Uchwała nr 45/II/2017/2018 Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu z dnia 21.05.2018 roku w sprawie wszczęcia przewodu doktorskiego i wyboru promotora, Pani dr. hab. Katarzyny Stroińskiej-Sierant, w przewodzie doktorskim Pana mgr. Dawida Kostki na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

2. Uchwała nr 46/II/2017/2018 Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu z dnia 21.05.2018 roku w sprawie wyznaczenia recenzenta pracy doktorskiej w osobie prof. dr. hab. Karola Ferfeckiego w przewodzie doktorskim Pana mgr. Dawida Kostki w dziedzinie sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.
3. Dokumentacja przewodowa Pana mgr. Dawida Kostki.
4. Umowa o dzieło wraz z rachunkiem.

**Recenzja dorobku artystycznego oraz pracy doktorskiej
mgr. Dawida Kostki w związku z przewodem doktorskim
w dziedzinie sztuk muzycznych, dyscyplinie artystycznej – instrumentalistka,
wszczęty w dn. 21.05.2018 r. przez Radę Wydziału Instrumentalnego
Akademii Muzycznej im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu.**

Dorobek artystyczny kandydata.

Magister Dawid Kostka urodził się [REDAKTOWANE] w Poznaniu. Swoją edukację muzyczną rozpoczął od nauki śpiewu i gry na fortepianie a pierwszy jego kontakt z gitarą nastąpił w wieku 13 lat, pod wpływem muzyki bluesowej i rockowej, co skierowało go na ścieżkę poszukiwań w obszarze muzyki improwizowanej. Aby poszerzyć swoje umiejętności w tym zakresie, w roku 2006 podjął naukę w Poznańskiej Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej II Stopnia na specjalności *gitara jazzowa*. Ostatnim etapem edukacji doktoranta są studia w Akademii Muzycznej im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu na kierunku: instrumentalistyka, specjalność: gitara w zakresie muzyki jazzowej i estradowej. Studia ukończył w dniu 08.07.2014 z wynikiem **bardzo dobry z wyróżnieniem**, uzyskując tytuł **magistra sztuki**.

Już podczas studiów założył swój pierwszy zespół jazzowy, kwintet „SkiBieDieBie”, z którym zdobył dwie nagrody: II nagroda na „IV RCK Pro Jazz Festival” w Kołobrzegu (2013) i III nagroda na „37. Międzynarodowym Konkursie Młodych Zespołów Jazzowych Jazz Juniors” w Krakowie (2013). Następne lata w karierze artystycznej Dawida Kostki były bardzo owocne, jeżeli chodzi o nagrody zdobyte w konkursach i festiwalach jazzowych z różnymi formacjami. W okresie od 2013 do 2018 roku zdobył on łącznie 24 nagrody, co jest niewątpliwie imponującym wynikiem. Oprócz w.w. nagród, do najważniejszych z nich należy zaliczyć:

I nagrodę z zespołem Global Schwung Quintet w konkursie „Discovered by Good Time Radio” w Poznaniu (2015), z tym samym zespołem, I nagrodę Grand Prix na „Krokus Jazz Festiwal 2015” i I nagrodę na festiwalu „Lotos Jazz Festiwal Bielska Zadymka Jazzowa” w Bielsku – Białej (2016) oraz Grand Prix Festiwalu „Lubaczów School & Contest” (2018) z zespołem Dawid Tokłowicz Quintet. Ponadto, Pan Dawid Kostka jest również zdobywcą nagród indywidualnych: Dla największego talentu festiwalu „7th Azoty Tarnów Jazz Contest” (2014), Za całokształt twórczości na festiwalu „Era Jazzu” w Poznaniu (2016) oraz Nagrody specjalnej w „Otwartym Konkursie na Indywidualność Jazzową 53. Jazzu nad Odrą” we

Wrocławiu (2017). Jako istotne w swej karierze wydarzenia, wymienia w autoreferacie udział w dwóch prestiżowych konkursach: „International Śmietana Competition” w Krakowie (2015, 2017) i „Montreux Jazz Guitar Competition 2017” w Szwajcarii.

W czasie swojej działalności artystycznej doktorant miał okazję współpracować z wieloma wybitnymi muzykami. Najważniejsze nazwiska, to: Jan Ptaszyn Wróblewski, Piotr Baron, Stanisław Fijałkowski, Paweł Kaczmarczyk i cała plejada wokalistów: Ewa Bem, Urszula Dudziak, Krystyna Prońko, Grażyna Łobaszewska, Kayah, Stanisław Soyka, Mieczysław Szcześniak, Kuba Badach i wielu innych. Jeśli chodzi o współpracę z artystami zagranicznymi, należy wymienić takie nazwiska, jak: Chico Freeman – legendarny saksofonista amerykański, wokalista Vinx De’Jon Parrette, kanadyjski pianista Corey Butler czy angielski DJ Shaun Baker.

Działalność koncertowa Dawida Kostki jest bardzo bogata. Lista 226 koncertów w okresie od 2011 do 2018 roku jest udokumentowana załączonymi w dokumentacji plakatami, afiszami i anonsami prasowymi.

Ponadto, doktorant zdążył w tym czasie nagrać aż **14 płyt**, z czego 2 są płytami autorskimi.

Dopełnieniem tego imponującego dorobku jest 6 nagrań w TVP.

Działalność Dawida Kostki nie ogranicza się jedynie do koncertów i nagrań. Aktywnie uczestniczy on w charakterze instruktora w licznych warsztatach jazzowych i gitarowych oraz prowadzi wykłady na ogólnopolskich konferencjach jazzowych i forach doktorantów. Najważniejszą jednak częścią jego działalności pedagogicznej jest praca w Akademii Muzycznej im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu, gdzie prowadzi takie przedmioty, jak gitara jazzowa, studia orkiestrowe i zespoły kameralne.

Jakkolwiek dorobek artystyczny kandydata nie podlega ocenie, należy jednak zwrócić uwagę na niezwykłą aktywność mgr. Dawida Kostki na polu artystycznym, popartą licznymi sukcesami w postaci nagród i wyróżnień oraz prowadzoną równoległą działalnością pedagogiczną na polu akademickim i popularyzatorskim.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Praca doktorska mgr. Dawida Kostki pod tytułem „**Gitarystyka jazzowa w aspekcie współczesnych środków wykonawczych na przykładzie kompozycji własnych**” to dzieło artystyczne zarejestrowane na nośniku elektronicznym oraz jego opis, stanowiące łącznie dysertację pod wyżej wymienionym tytułem. Zarejestrowany na płycie CD materiał obejmuje osiem utworów, skomponowanych i zaaranżowanych przez doktoranta.

Tytuły utworów

1. <i>Fast Future</i>	7:47
2. <i>Tension</i>	4:43
3. <i>Long Way Home: Intro</i>	1:24
4. <i>Long Way Home</i>	5:22
5. <i>Another Dimension</i>	4.13
6. <i>Rising</i>	7:18
7. <i>Distorting Mirror</i>	8:51
8. <i>Outro</i>	3:22

Wykonawcy:

Dawid Kostka – gitara

Paweł Kaczmarczyk – fortepian

Maciej Kociński – saksofony

Damian Kostka – kontrabas

Mateusz Brzostowski – perkusja

Nagranie zostało zrealizowane 1-3.08.2018 r. w Monochrom Studio.

Realizacja nagrania – Ignacy Gruszecki

Materiał zawarty na płycie jest w pełni profesjonalny zarówno pod względem wykonawczym jak i realizatorskim. Kompozycje Dawida Kostki są różnorodne pod względem charakteru, zachowujące jednocześnie spójność stylistyczną, co świadczy o dojrzałości kompozytorskiej i wypracowaniu własnego języka, którym posługuje się artysta w procesie twórczym. Utwory są głęboko przemyślane, jakkolwiek nie tracą przez to na lekkości i mimo nagrania studyjnego, żywiowości, cechującej muzykę jazzową z „górnego półki”. Zabiegi aranżacyjne świetnie budują napięcie i uwypuklają różnorodność brzmieniową gitary, co zapewne jest świadomym zamierzeniem kompozytora. Zdolność operowania barwą przez doktoranta jest bowiem imponująca. Myślę tu zarówno o jego perfekcyjnej artykulacji jak i o niezwykłym wyczuciu w użyciu efektów brzmieniowych, które często są nadużywane przez wielu gitarzystów. Zauważa się to głównie w partiach improwizowanych, gdzie większość stosuje nadmierne przesterowanie dźwięku gitary w celu „zamaskowania” niedociągnięć technicznych. Inaczej jest w wypadku Dawida Kostki. Jego gitara brzmi bardzo selektywnie nawet w trakcie użycia owego przesterowania, dodatkowo podkreślającego wirtuozowskie umiejętności artysty. Jeśli mowa o wirtuozerii, to należy zaznaczyć, iż dotyczy to całego zespołu, złożonego z muzyków najwyższej próby, umiejętnie odczytujących intencje lidera zarówno w trakcie realizacji warstwy akompaniamentu jak i podczas swych świetnych partii solowych.

Przechodząc do poszczególnych utworów, chciałbym podkreślić perfekcję wykonania skomplikowanych rytmicznie struktur a także niebanalnych linii melodycznych tematów. W utworze pierwszym, zatytułowanym „Fast Future”, gitara idealnie współbrzmi z saksofonem w brawurowym temacie. Podobnie w utworze „Long Way Home”, równie dynamicznym i efektownym zarówno w warstwie tematycznej jak i w partiach improwizowanych. Muzycy współpracują wspaniale przejmując w kolejnych improwizacjach pomysły poprzedników. Ciekawymi utworami, w których wyeksponowane są umiejętności doktoranta w prowadzeniu melodii na bazie struktur arpeggiowych, są kompozycje „Tension” i „Rising”. Szczególnie ten drugi może przywołać na myśl kompozycje Pata Metheny, co jest słyszalne w melodyce tematu, harmonii oraz technikach wykorzystywanych w improwizacji. Odbieram to jako swoisty hołd oddany niekwestionowanemu mistrzowi gitary jazzowej.

Wyraźną odmianę stylistyczną wprowadza utwór nagrany w trio pt. „Another Dimension”. Jest on złożony z tematu kojarzącego się ze stylem country, opartego na figurach arpeggio, z wykorzystaniem pustych strun, granych techniką „hybrid-picking” i części improwizowanej na akordach tematu, lecz zagranej w pulsacji swingowej. Daje to ciekawe połączenie dwóch struktur rytmicznych i stylistycznych w jednym utworze.

Całkiem odmienną w swym charakterze jest kompozycja „Distorting Mirror”, w której rolę narradora obejmuje saksofonista, świetnie budując napięcie swej partii, nawiązującej momentami do stylistyki free. Tę „opowieść” wspaniale przejmuje gitara, zachwycając pełnymi

energii liniami melodycznymi, zabarwionymi efektem Boss OC-3, użytego w celu zdwojenia dźwięków o dolną oktawę i uzyskania ich przedłużenia z odpowiednim nasyceniem, potęgującym ekspresję wykonywanych fraz.

Oprócz kompozycji o ustalonym tempie i metrum, na płycie znalazły się również dwa utwory grane ad libitum: „Long Way Home: Intro” i „Outro”. Są to swobodne improwizacje, których ramy luźno zostały określone przez lidera. Pierwsza z nich tworzy wstęp do następnego utworu o tym samym tytule, natomiast druga jest udanym zakończeniem płyty w klimacie muzyki filmowej. Pan Dawid Kostka niejako na pożegnanie ze słuchaczami wykonuje na bazie oryginalnych akordów, przedłużanych za pomocą efektu T.C. Electronics Freeze, porywające figury melodyczne typu arpeggio z zastosowaniem techniki „hybrid picking”, demonstrując swój wysoki kunszt wykonawczy.

Reasumując, płyta robi wrażenie pod względem perfekcji, z jaką została nagrana, udanych kompozycji i ciekawych aranżacji a przede wszystkim wysokiego poziomu artystycznego wykonawców, ze szczególnym wyróżnieniem mistrzowskiego opanowania instrumentu przez doktoranta. Nagrania stanowią doskonały materiał do wnikliwych badań, które przedstawione zostały rzetelnie i dokładnie w części pisemnej.

Przechodząc do tej części pracy, należy zwrócić uwagę na wyjątkową dbałość o szczegółowe wyjaśnienie zagadnień związanych ze współczesnymi środkami wykonawczymi. Autor w swej obszernej pracy, liczącej ponad dwieście stron, umiejętnie opisuje zależność kształtowania dźwięku od stosowania różnorodnych technik prawej i lewej ręki w połączeniu z użyciem urządzeń elektronicznych, stanowiących w dzisiejszej muzyce jazzowej integralną część instrumentarium każdego gitarzysty.

W nawiązaniu do głównego tematu dysertacji, doktorant przedstawia w rozdziale pierwszym próbę zdefiniowania jazzu w szerokim spektrum opinii autorytetów ze świata tej muzyki, co jak twierdzi jest trudnym zadaniem, ze względu na złożoność i zmienność stylistyczną tego gatunku. Na pewno można się zgodzić z wnioskiem autora. Jazz jest bowiem materią żywą i zbyt ewoluującą, by jednoznacznie go zdefiniować. Łatwiej natomiast przedstawić według autora cechy poszczególnych stylów w historii jazzu, co czyni w dalszym ciągu rozdziału w kontekście gitary jazzowej, opisując ewolucję konstrukcyjną tego instrumentu jak i ogólny rozwój gitarystyki jazzowej w oparciu o sylwetki najwybitniejszych jej przedstawicieli. Kolejno przedstawia takich gitarzystów jak Lonnie Johnson, Eddie Lang, Django Reinhardt, Charlie Christian, czy Tal Farlow i Wes Montgomery z późniejszym jego kontynuatorem – Georgem Bensonem, poprzez Joe Passa, Jima Halla i Pata Martino aż do dzisiejszych tuzów gitary jazzowej, łączących w większym lub mniejszym stopniu stylistykę jazzową ze stylistyką rockową, głównie w obszarach rytmicznych. Do tej grupy należą: John McLaughlin i Mike Stern, czy nieżyjący już John Abercrombie i Allan Holdsworth. Szczególnie tego ostatniego, doktorant postrzega jako wizjonera gitary jazzowej, wprowadzającego wiele innowacji, zarówno od strony techniki gry jak i nowatorskiego podejścia do harmonii jak i wykorzystania najnowszych możliwości brzmieniowych gitary elektrycznej w postaci efektów analogowych i cyfrowych oraz zastosowania syntezatora gitarowego MIDI. Autor dociera wreszcie do najwybitniejszego i bodajże najpopularniejszego gitarzysty jazzowego naszych czasów, jakim jest niewątpliwie Pat Metheny. Artysta ten łączy w swojej twórczości większość znanych gatunków jazzowych, tworząc z nich niepowtarzalny, wyjątkowo rozpoznawalny styl, na który składa się zarówno jego oryginalny język muzyczny jak i charakterystyczne brzmienie. Obok Pata Metheny, autor jednym tchem wymienia również Johna Scofielda, czołowego przedstawiciela stylu głęboko osadzonego w bluesie, określanego jako jazz-funk. To kolejny mistrz w kreowaniu oryginalnych brzmień gitary elektrycznej, wyznaczający swymi kompozycjami a szczególnie ich wykonawstwem, nowe kierunki w obszarze gitarystyki jazzowej. Ostatnim gitarzystą, na którego autor zwraca uwagę w

kontekście fuzji stylistycznej, jest Bill Frisell, będący swoistym przeciwieństwem współczesnych mu gitarzystów. Artysta ten kieruje szczególną uwagę na unikalne, przestrzenne brzmienie i oszczędny styl gry, które to cechy czynią jego muzykę równie rozpoznawalną jak omawiani wcześniej artyści.

Po tym historycznym wprowadzeniu doktorant przechodzi do zasadniczej dyskusji na temat współczesnych środków wykonawczych, omawiając je bardzo szczegółowo w rozdziale drugim swej pracy. Po krótkim omówieniu roli gitary we współczesnych zespołach jazzowych, przechodzi kolejno do technik wydobywania dźwięku, co jest jednym z kluczowych zagadnień dysertacji. Autor analizuje poszczególne sposoby wydobywania dźwięku za pomocą prawej ręki, skupiając się na trzech podstawowych technikach: *fingerstyle*, czyli szarpaniu strun palcami, będącej podstawową techniką w gitarze klasycznej i flamenco, *kostkowaniu* – szarpaniu strun kostką, jako zasadniczej techniki w gitarze elektrycznej oraz połączeniu tych technik – *hybrid picking*, techniki polegającej na równoczesnym używaniu kostki oraz pozostałych palców prawej ręki. Właśnie ta ostatnia rekomendowana jest przez mgr. Kostkę jako najbardziej efektywna z omawianych technik. Wszelkie zalety oraz słabsze strony wymienionych technik są przedstawione przez autora i zilustrowane na zamieszczonych przykładach nutowych, pochodzących z nagrań omawianych w poprzednim rozdziale gitarzystów. Daje się wyraźnie odczuć świetną orientację doktoranta w temacie, biorąc pod uwagę wnikliwą analizę rodzajów *kostkowania*, z których najważniejsze to *alternate picking* (kostkowanie naprzemienne) i *sweep picking* (kostkowanie w jednym kierunku, zbliżone do arpeggio) w połączeniu z technikami staccato i legato lewej ręki. I tu autor przechodzi do zagadnień artykulacyjnych, związanych z lewą ręką, które poza wspomnianymi technikami obejmują takie elementy, jak *slide*, *tryl*, *vibrato*, *bending* czy flażolety naturalne i sztuczne. Owe techniki są szczegółowo opisane w pracy.

Niezwykle ważnym czynnikiem kształtującym brzmienie, są oprócz różnych typów instrumentów, opisanych również przez doktoranta, rodzaje wzmacniaczy (lampowych i tranzystorowych) oraz efektów gitarowych (analogowych i cyfrowych). Wszelkie niuansy techniczne, związane z tymi urządzeniami omówione są w tym rozdziale, dając pełne spektrum możliwości brzmieniowych gitary elektrycznej.

Niejako zwieńczeniem poruszonego w tej części pracy tematu środków wykonawczych, jest omówienie środków stylistycznych i formotwórczych, do których autor trafnie zaliczył rytmikę, melodykę i harmonię. Każdy z tych elementów jest w ciekawy sposób przedstawiony i dogłębnie zanalizowany. Nieprzypadkowo na pierwszym miejscu w swych rozważaniach doktorant umieścił zagadnienia rytmu, najistotniejszego pierwiastka wykonawczego w jazzie. Podjął tutaj udaną próbę zdefiniowania niuansów rytmicznych, związanych z podejściem do pulsacji (*timing*) w jazzie, przytaczając wypowiedzi niekwestionowanych autorytetów muzyki jazzowej. Podobnie w wypadku melodyki, przedstawił różnorodne przykłady interpretacji harmonii, w oparciu o oryginalne linie melodyczne współczesnych gitarzystów jazzowych. Przedstawił również na wybranych przykładach, rozwój środków harmonicznyc, stosowanych przez znanych gitarzystów na przestrzeni ostatnich 70 lat. Te wyczerpujące informacje, dotyczące środków wykonawczych dostępnych dla współczesnego gitarzysty, pozwalają autorowi przejść do opisu własnego dzieła artystycznego, w kontekście autorskiego wykorzystania omawianych technik.

Rozdział trzeci jest bowiem kompletnym opisem przedstawionej płyty, szczegółowo objaśniającym zarówno koncepcje kompozytorskie i aranżacyjne jak i aspekty wykonawcze, które złożyły się na powstanie tego ciekawego dzieła. Autor przedstawia wnikliwą analizę stosowanych przez siebie technik wykonawczych w świetle wyjaśnionych w poprzednim rozdziale zagadnień. Analiza jest bardzo trafna i zawiera najistotniejsze szczegóły związane z poruszaną w pracy problematyką. Doktorant z zadziwiającą precyzją omawia poszczególne

elementy własnego warsztatu wykonawczego, co świadczy o pełnej świadomości i kontroli zarówno w czasie wykonywania samych tematów jak i podczas improwizacji. Mgr Dawid Kostka ujawnia nam tajniki swej imponującej techniki wraz z oryginalnymi rozwiązaniami w podejściu do rytmu i struktur harmoniczno-melodycznych w partiach improwizowanych.

Praca pod względem redakcyjnym jest bez zastrzeżeń. Zawiera liczne przykłady nutowe, przybliżające omawiane zagadnienia a także partytury nagranych utworów oraz ilustracje opisywanego sprzętu muzycznego. Poprzedzona jest ciekawym wstępem, zawierającym informacje autora odnośnie głównych założeń pracy jak i motywacji w odniesieniu do jej powstania, a zakończona krótkim podsumowaniem przedstawionej w niej problematyki. Załączony jest także wykaz bibliografii oraz streszczenie w języku angielskim a także dane dotyczące dzieła artystycznego – spis utworów i wykonawcy.

Nie można niestety pominąć faktu, iż autor przy całej swej rzetelności naukowej, nie ustrzegł się w tekście przed tzw. błędami literowymi, występującymi zazwyczaj w końcówkach wyrazów, czy pisowni niektórych nazwisk a także dość licznymi błędami przestankowymi. Błędy te, jakkolwiek nieistotne pod względem merytorycznym, są jednak niepożądane w pracy naukowej i wymagałyby stosownej korekty w przypadku ewentualnej publikacji tej ciekawej i wartościowej dysertacji.

Konkluzja

Mgr Dawid Kostka jest przedstawicielem młodego pokolenia polskich muzyków jazzowych, wykazujących wysoką aktywność na scenie muzycznej. Jego wszechstronność wykonawcza pozwala mu na współpracę z wieloma artystami reprezentującymi różne opcje stylistyczne. Jest bardzo dobrym gitarzystą – wirtuozem, komponującym ciekawą, umiejętnie zaaranżowaną muzykę. W większości utworów, przedstawionych na płycie znalazł miejsce na partie solowe, w których pokazał swoje wybitne zdolności improwizatorskie, stawiające go wysoko w tym gatunku muzyki.

Po wysłuchaniu płyty wraz z przedstawioną analizą środków wykonawczych można śmiało stwierdzić, że cel pracy został osiągnięty. Wybór tematu był trafny a przedstawione tezy i zagadnienia opisane zostały bardzo rzetelnie i wyczerpały w pełni problematykę w niej poruszoną. Pod względem merytorycznym praca nie budzi żadnych zastrzeżeń. Jako kompletne dzieło artystyczne i naukowe stanowi istotny wkład w rozwój jazzowej instrumentalistyki gitarowej.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty stwierdzam, że praca mgr. Dawida Kostki stanowi oryginalne rozwiązanie problemu artystycznego i spełnia warunki określone w art. 13 ust. 1 Ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki, (tj. Dz.U. 2017 poz. 1789).

Pracę doktorską Pana mgr. Dawida Kostki pt. „Gitarystyka jazzowa w aspekcie współczesnych środków wykonawczych na przykładzie kompozycji własnych” przyjmuję i wnioskuję o dopuszczenie jej do publicznej obrony.

Recenzent

prof. Karol Ferfecki